

Cuvântul care zidește

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SĂ FIM ȘI NOI MĂRTURISITORI AI ÎNVIERII DOMNULUI

DUMINICA A 2-A DUPĂ PAȘTI
(a Sf. Apostol Toma)

SF. AP. SIMEON,
RUDENIA DOMNULUI,
EPISCOPUL IERUSALIMULUI

Analizat cu de-amănuntul, salutul „Hristos a Înviat!” subliniază trei lucruri cu importanță deosebită pentru Biserică:

❖ În primul rând, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume și prin moartea și Învierea Lui ne-a dăruit și nouă începutul altei vieți veșnice. Deci Iisus Hristos este Domn, Dumnezeu și Mântuitor.

❖ În al doilea rând, prin Învierea Lui, Iisus Hristos subliniază importanța covârșitoare a Învierii pentru sufletul nostru.

❖ Iar în al treilea rând, Învierea lui Hristos are importanță pentru întreaga creație. De aceea, slujba Învierii se săvârșește în mijlocul naturii, în afara bisericii, ca să arate universalitatea ei.

Dar Domnul, în ziua Învierii, a trecut prin ușile încuiate și S-a arătat ucenicilor care erau adunați de frica iudeilor și le-a spus „Pace vouă!”. „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și, spunând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate, și căroră

Salutul creștinesc „Hristos a înviat!” și răspunsul „Adevărat a înviat!” nu este numai un salut pascal, ci este o mărturisire de credință cu implicații profunde în viața noastră.

le veți ține, ținute vor fi.” (Ioan 20, 21-23) Așadar, i-a trimis pe Apostoli în lume, dându-le poruncă dumnezeiască: „Mergând, învățați toate neamurile.” (Matei 28, 19) Deci Apostolii, din întâii primitori ai veștii Învierii devin purtători ai acestei vești, ai acestei bucurii până la marginile pământului. Devin martori și mărturisitori ai Învierii. Ca și Toma, puțin credinciosul, care, după ce a pipăit rănilile, a mărturisit dumnezeirea lui Hristos, zicând cu smerenie: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” (Ioan 20, 28) și către el Hristos rostește a zecea Fericire: „Fericii cei ce n-au văzut și au crezut!” (Ioan 20, 29).

Să răsfoim puțin paginile Sfintei Scripuri. Vedem că Duhul Sfânt încă de

la creație se purta pe deasupra apelor, germinând viața: „Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.” (Facerea 1, 2) După Înviere, Hristos a suflat asupra Apostolilor Săi, iar la Rusalii Duhul Sfânt S-a pogorât peste Apostoli, îmbrăcându-i cu putere de sus. Într-un cuvânt spus pe înțelesul nostru, al tuturor, în ziua Învierii Hristos restaurează firea omenească atinsă de păcat și moarte. De aceea, Învierea este ziua celei de a doua creații, săvârșită în Duminica Învierii. De aceea și cântă Biserica „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa!” Amin! ❖

Părintele Dinu

Hristos a Înviat!

Vasile Militaru

*Hristos a Înviat! Ce vorbă Sfântă!
Îți simți de lacrimi calde ochii uzi
Și-n suflet parcă serafimii-ți cântă
De câte ori creștine o auzi.*

*În stupii de albină fără greș,
În vântul care suflă mângâios
În ramura-nflorită de cireș
Dar vai, în suflet ți-a-nviat Hristos?*

*Simți tu topită-n suflet vechea ură?
Mai vrei pieirea celui plin de Har?
Ți-ai pus zăvor pe bârfitoarea-ți gură?
Iubirea pentru semeni o simți jar?*

*Hristos a Înviat în firul ierbii,
A înviat Hristos în Adevăr;
În poienița-n care zburdă cerbii,
În florile de piersec și de măr.*

*Ai cântărit cu mintea ta creștine
Cât bine ai făcut sub cer umblând,
Te simți măcar acum pornit spre bine
Măcar acum te simți mai bun, mai blând?*

*O, dacă-aceste legi de-a pururi sfinte
În aur măcar azi te-au îmbrăcat
Cu serafimii-n suflet imn fierbinte
Ai drept să cânti: Hristos a Înviat!*

140 DE ANI DE AUTOCEFALIE A BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

Anul 2025 a fost proclamat „Anul omagial al Centenarului Patriarhiei Române”,
pentru că Biserica Ortodoxă Română împlinește 100 de ani

de la înființarea Patriarhiei și 140 de ani de la dobândirea autocefaliei.

La 25 aprilie 1885, Patriarhia Ecumenică din Constantinopol recunoaște
autocefalia Bisericii Ortodoxe Române, Patriarhul Ecumenic Ioachim IV
trimițând la București Tomosul de recunoaștere

a autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române, în care declară:

„Biserica Ortodoxă din România să fie și să se zică și să se recunoască de către toți
neatârnată și autocefală, administrându-se de propriul și Sfântul său Sinod,
având de Președinte pe Înaltpreasfințitul și Preacinstitul Mitropolit al Ungrovlahiei”.

Proclamarea unei Biserici ca autocefală reprezintă unul din cele mai însemnate acte pentru întreaga Biserică Ortodoxă. Actul de proclamare a autocefaliei unei Biserici presupune interacțiunea a trei factori: a Bisericii care își reclamă autocefalia, a Bisericii-mamă de care a depins până acum și a Bisericii în totalitatea ei sau a Bisericii Ortodoxe Universale.

Prin autocefalie înțelegem dreptul unei Biserici Ortodoxe locale de a se organiza și conduce de sine, prin conducere proprie, din neamul său, constituită prin Sinod propriu și independent, fiind un act de autogovernare sau autoconducere deplină, mărturisind aceleași credințe, una și sfântă, cu întreaga Biserică dreptmăritoare. O Biserică autocefală se bucură de o autonomie bisericească maximă și de dreptul ca Sfântul său Sinod să aleagă pe Întăistătătorul Bisericii respective, fără intervenția nici unei alte autorități externe.

În Ortodoxie, Bisericile locale autocefale sunt Biserici surori, egale între ele și libere unele în raport cu celelalte în ceea ce privește organizarea vieții bisericești.

Istoria ne arată că, după căderea Constantinopolului, cele două mitropolii din Țara Românească și Moldova s-au afirmat cu o independență egală autocefaliei, neîngăduind nici un amestec jurisdicțional din afara țării al vreunei ierarhii bisericești. Pe de altă parte, Țările Române au fost succesoarele Imperiului Bizantin, oferind ajutor Bisericii Ortodoxe universale, respectiv Patriarhatelor apostolice - Constantinopol, Alexandria, Antiohia și Ierusalimul -, ca și Sfântul Munte Athos.

Dobândirea oficială a autocefaliei Bisericii noastre a fost posibilă numai după crearea statului român modern, mai precis, după Unirea Principatelor Moldova și Țara Românească în anul 1859, dobândirea independenței de stat în anul 1877 și ridicarea României la

rangul de regat în anul 1881.

Încă din timpul adunărilor ad-hoc din 1859, s-a votat „recunoașterea neatârării Bisericii Ortodoxe a Răsăritului din Principatele Unite de orice chiriarchie, păstrându-și însă unitatea credinței cu Biserica Ecumenică a Răsăritului în privința dogmelor”. Un rol important în realizarea independenței administrative a Bisericii Ortodoxe Române l-a avut Alexandru Ioan Cuza, prin decretul organic din 3 decembrie 1864. Este prima lege care vizează organizarea bisericească de la noi. Este un decret constituit din 5 capitole. Cel mai important este cel dintâi, care se referă la faptul că Biserica Ortodoxă Română este și rămâne „neatârnată” de orice chiriarchie străină în ceea ce privește organizarea și disciplina. Deci încă din 1864 se vorbea foarte clar de autocefalia Bisericii Ortodoxe din România.

Relația cu Patriarhia Ecumenică s-a limitat și s-a concretizat în timp în: primirea binecuvântării Patriarhului Ecumenic acordată mitropoliților români nou aleși; primirea Sfântului Mir de la Patriarhul Ecumenic și pomenirea acestuia la slujbe. Organizarea internă a Bisericii și alegerea ierarhilor se făcea în țară, aceștia fiind confirmați de domnul țării, care-i și învestea prin înmânarea cârjei, semnul văzut al puterii conducătoare.

Constituția promulgată de Carol I în 1866 prevedea, în articolul 21: „Biserica Ortodoxă Română este și rămâne neatârnată de orice chiriarchie străină, păstrându-și însă unitatea cu Biserica Ecumenică a Răsăritului în privința dogmelor”.

Pe de altă parte, Patriarhia Ecumenică a respins legislația bisericească de stat din România, solicitând ca Biserica Ortodoxă Română să rămână sub jurisdicția ei. În pofida faptului că, pe tot parcursul acestor 20 de ani, membrii Sfântului Sinod, mai ales Mitropolitul Primat Calinic Miclescu, în scrisorile

trimise Patriarhilor Ecumenici Ioachim al III-lea și Ioachim al IV-lea, au apărut cu demnitate independența bisericească.

La 20 aprilie 1885 pleca spre Constantinopol, însoțită de o adresă a ministrului D.A. Sturdza, scrisoarea Mitropolitului Primat Calinic Miclescu, prin care acesta cerea formal Patriarhului Ecumenic Ioachim al IV-lea să dea binecuvântarea și să acorde autocefalia Bisericii Ortodoxe Române.

Patriarhul Ecumenic a convocat Sfântul Sinod al Bisericii din Constantinopol, care a aprobat autocefalia Bisericii Ortodoxe Române, după care s-a alcătuit Tomosul patriarhal ce consemna această hotărâre. La 25 aprilie 1885, ziua acestei hotărâri atât de importante pentru Biserica Ortodoxă Română, Patriarhul Ecumenic Ioachim IV trimite o scrisoare de răspuns și tomosul de autocefalie. După aproape trei decenii de demersuri făcute de Stat și de Biserică se obținea autocefalia pentru Biserica Ortodoxă Română.

Pentru Biserica Ortodoxă Română, 25 aprilie 1885 este ziua când a obținut autocefalia, adică ceea ce au dorit românii ortodocși după unirea Principatelor: o Biserică „independentă de orice autoritate bisericească străină”. Acest pas important va deschide drumul spre ultimul etapă, aceea a ridicării la rang de Patriarhie a Bisericii Ortodoxe Române în anul 1925. (Foto – Mitropolit Primat Calinic Miclescu) ❀

Ultimul mare reprezentant al neoisihasmului românesc

SFÂNTUL CUVIOS IRODION DE LA LAINICI

Cuviosul Irodion a preluat moștenirea înaintașilor săi, încercând să transforme, în timpul păstoririi sale de peste 40 ani, Măn. Lainici într-o vatră isihastă de rugăciune și trăire filocalică. De altfel, viețuitorii mănăstirii, adunând mărturii ale monahilor acestui lăcaș și dovezile scrise care au supraviețuit, s-au încredințat de vocația isihastă a acestui loc. La zidirea noii biserici de la Lainici, în pridvorul ei a fost înfățișată istoria isihasmului, de la Sf. Grigorie Palama până la Părintele Dumitru Stăniloae.

Viața Cuv. Irodion de la Lainici

S-a născut în anul 1821 la București, primind la botez numele Ioan. Pe la vârsta de 20 de ani intră ca viețuitor în obștea Măn. Cernica, atras de viața isihastă ce se trăia aici sub oblăduirea starețului Calinic. În anul 1846 este tuns în monahism, primind numele de Irodion. Odată călugărit, tânărul Irodion conștientizează marea vocație la care a fost chemat, adăugând nevoiță peste nevoiță. Era iubitor de frați, nu clevea pe nimeni niciodată, se ferea de orice vorbire de rău, postea mult, dormea doar 3-4 ceasuri pe noapte și făcea sute de metanii pe zi. Prin aceste nevoițe devine foarte iubit de toată obștea, impunând mult respect și apreciere chiar și din partea starețului său.

În septembrie 1850, starețul Calinic este hirotonit episcop la Râmnicu Vâlcea. A luat cu el mai mulți ucenici pentru a-i fi de ajutor în refacerea episcopiei, care era într-o vizibilă decădere. Printre ei era și monahul Irodion, pe care îl trimite la sfârșitul anului 1851 la Schitul Lainici de pe Valea Jiului. Îl va hirotoni diacon și apoi preot în anul 1853, numindu-l ecleziarh. Iar din 1854 îi încredințează stăreția schitului Lainici. Până în anul 1900 starețul Irodion a păstorit acest schit 41 de ani, cu mici intermitențe, fiind cel mai longeviv stareț al schitului Lainici din toate timpurile.

După moartea duhovnicului său, Sf. Calinic își va lua ca duhovnic pe ucenicul său, Irodion, astfel ucenicul devine duhovnic Avvei. Sf. Calinic îl va numi „Luceafărul de la Lainici”, având o aleasă încredere și apreciere la adresa starețului Irodion. Sf. Calinic venea foarte des la Lainici pentru spovadă și povățuire. În viața Sf. Calinic de la Cernica se menționează că, la un moment dat, când acesta era la Râmnicu Vâlcea, s-a ridicat în picioare, a făcut semnul sfintei cruci, a binecuvântat și a

Într-o perioadă de aproximativ trei săptămâni (11 aprilie - 3 mai), calendarul ortodox ne prilejuiește sărbătorirea a trei mari reprezentanți ai neoisihasmului românesc: Sf. Ier. Calinic de la Cernica (11 aprilie), Sf. Cuv. Vasile de la Poiana Mărului (25 aprilie), părintele spiritual al Sf. Cuv. Paisie de la Neamț, și Sf. Cuv. Irodion de la Lainici (3 mai), ucenicul, dar și duhovnicul Sf. Calinic de la Cernica.

spus: „Domnul!” Și atunci cei care erau de față l-au întrebat: „Ce este, Prea Sfințite, ce s-a întâmplat?” Și Sfântul le-a răspuns: „Starețul Irodion de la Lainici mi-a cerut binecuvântare pentru un lucru”. Cei doi sfinți trecuseră de barierele limbajului pe care noi îl considerăm normal și vorbeau în duh.

Cuviosul Irodion, ca toți marii sfinți, a avut foarte multe ispite din partea confrăților săi, dar pentru că era format în duhul isihast cernican, biruia aceste ispite cu smerenie și cu răbdare. Cu cât înainta în virtute, cu atât i se înmulțeau ispitele, călindu-se în ele precum aurul în foc. Acesta este paradoxul sfințeniei - suferința. I se duce repede faima atât în Oltenia cât și dincolo de Carpați, în Transilvania Imperiului Austro-Ungar. Devenise făcător de minuni încă din viață. Avea puterea de a alunga duhurile necurate din oameni, îi radiografia la prima vedere, spunându-le păcatele lor și cele ale înaintașilor lor. Era văzător cu duhul. Foarte multă lume se vindeca și afla alinare de la el.

Cele trei aflări ale moaștelor Cuv. Irodion

Pe 3 mai 1900 Cuv. Irodion se mută la Domnul. La 7 ani de la înmormântarea sa, starețul Teodosie Popescu, la insistențele ucenicului Cuv. Irodion - ieromonahul Iulian Drăghicioiu, cere episcopului Râmnicului blagoslovenie pentru a-l dezgropa. Aceasta fiind o

foarte veche tradiție monahală, care se păstrează mai ales în Muntele Athos până azi, ca la 7 ani de la moartea monahului se dezgropă și i se face din nou slujba înmormântării.

Așa s-a petrecut și cu trupul Cuviosului Irodion. Este dezgropat, însă cu toții au rămas surprinși deoarece trupul era întreg și neputrezit. Au raportat episcopului faptul acesta, la care episcopul ar fi exclamat: „Aista mi-ai fost, Irodioane” (adică chiar așa sfânt cu adevărat mi-ai fost, Irodioane).

Este pus din nou în mormânt, dar aici se făceau minuni, se vindeau demonizații și se alungau duhurile necurate. În anul 1929 este din nou dezgropat și i se mută oasele, iar în 1983 s-a făcut o încercare nereușită de a i se găsi moaștele. Abia la 10 aprilie 2009, în ajunul prăznuirii Sf. Calinic, i se găsește mormântul. După îndelungi căutări, cu multe zile de post și rugăciune și în prezența Mitropolitului Irineu al Olteniei, Cuv. Irodion se lasă astfel descoperit, căci venise timpul să se arate și să fie de folos celor care îl căutau pentru ajutor, tămăduire și întărire. A fost o minune! Aceasta este deci a treia aflare a moaștelor.

Iar la 1 mai 2011 a avut loc slujba de canonizare a acestui mare sfânt al românilor.

În București moaștele sale se află la Biserica Sf. Vasile de pe Calea Victoriei, aduse la 14 septembrie 2014, de hram. ✝

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 27 APRILIE - 4 MAI 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 27.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Paști (a Sf. Apostol Toma) – Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 30.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 02.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 03.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 04.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) – Utrenia, Sfânta Liturghie

„BUCURAȚI-VĂ!” ȘI „PACE VOUĂ!” NE SPUNE DOMNUL DUPĂ ÎNVIERE

Cu fiecare sărbătoare pascală ni se potolesc setea și foamea după Dumnezeu, se ostioiește dorul după Hristos; de fiecare dată, împreună cu Toma strigăm: „Domnul meu și Dumnezeul meu!”. Iar toate acestea se întâmplă pentru că proslăvirea Învierii Domnului înseamnă a mărturisi că El este cheazășia învierii noastre.

Am parcurs un drum lung, de șapte săptămâni, ca să ne apropiem cu sfială și dragoste de mormântul Domnului, din care a țâșnit Izvorul nemuririi. Nicicând nu vom înțelege cu adevărat adâncul celei mai mari taine a creștinismului și greu ne-o facem cu adevărat temelie a viețuirii noastre în această lume. Săptămânile Postului Mare au alcătuit trepte ale înduhovnicirii noastre, ale dezbrăcării de patimi și de nimicniciile lumii. Trepte ale pocăinței și ale venirii în sine. Ale regăsirii drumului înapoi spre Rai, drum invers celui urmat de protopărinții noștri Adam și Eva.

Este o școală a pocăinței, în care în fiecare an creștem, dar ne și poticnim, învățăm să ne întovărim cu Hristos și cu El să parcurgem drumul Golgotei.

Am urcat, prin rugăciunile Sfântului Grigorie Palama, spre Sfânta Cruce. Am luat Crucea cu noi, învățând de la Sfântul Ioan Scărarul că vom ieși la lumină urcând încet, răbdător, curajos și jertfitor prin rugăciune, asceză și mai ales smerenie. Fără efort, însă, fără clătinarea noastră din legăturile patimilor, ale păcatelor și ale slăbiciunii omenești, fără asemănarea în virtute și în lepădare de sine cu Sfânta Maria Egipteanca, cu greu ajungem la unirea cu Hristos în Taina Sfintei Împărtășanii.

Ne-am îndulcit serile în Postul Mare cu dumnezeiescul Canon al Sfântului Andrei Criteanul, care ne îndeamnă și el la cunoașterea și lepădarea de păcatele noastre, am chemat-o și pe Maica Domnului în Acatistul Bunevestiri, amintindu-ne de începutul mântuirii oamenilor ce s-a făcut

prin vestirea întrupării Domnului în pânțele Preasfintei Fecioare Maria. Ne-am bucurat apoi de intrarea regească a Domnului în Ierusalim de Florii, ca o pregustare a bucuriei Pascale, cea care ne deschide porțile veșniciei. Am înțeles apoi seara, la Denii, din Pilda smochinului neroditor, că suntem chemați să facem roade duhovnicești și să răspundem astfel menirii la care dintru început Domnul ne-a chemat.

Apoi, în școala minunată a Deniilor am primit îndemnul să purtăm în această lume aprinse candelile credinței noastre, să fim noi înșine jertfă plăcută lui Dumnezeu. Miercuri ne-am întors iar la pocăință și am văzut că celui care se smerește, se pocăiește în fața Domnului, îndrăznește să ungă cu mir picioarele Domnului, îi sunt iertate păcatele, așa cum fiecare ne dorim. L-am văzut apoi pe Iuda vânzând ce avea mai de preț – și ce avem noi toți pe pământ și în cer mai de preț, pe Domnul – pe umila sumă de 30 de arginți. Ne-am întrebat atunci dacă nu cumva și noi Îl vindem pe Hristos pe nimicurile acestei lumi...

Cina cea de Taină ne-a umplut deopotrivă de tristețe și de bucurie. Tristețe pentru trădarea și începutul Pătimirilor Mântuitorului, bucurie pentru darul Sfintei Împărtășanii ce ni s-a făcut nouă, oamenilor, până la sfârșitul veacurilor. Apoi Evanghelia ne-a oferit drumul parcurs de Mântuitorul din Grădina Ghetsimani până la Sfânta Cruce. Iar vineri seara, cerniți, L-am prohodit pe Domnul, gândindu-ne că și noi, fiecare dintre noi, cu păcatele noastre, L-am răstignit pe Domnul pe Cruce.

Și dacă am petrecut Postul Mare așa,

în rugăciune și post, în slujbe în Sfânta Biserică, în milostenie și îndepărtarea de vocile de sirenă ale rețelilor sociale și ale lumii în general, dacă ne-am adus și copiii la biserică și i-am făcut să trăiască frumos această perioadă, în noaptea Învierii bucuria noastră a fost deplină.

Ne-am „resetat” în bine, în adevăr și dumnezeire, în speranță și credință. Ne-am făcut de neclintit în fața minciunii, a manipulării, a trădărilor de multe feluri. Am înțeles că în această lume mai marii vremii nu se înghesuie să facă bine oamenilor, să le slujească, așa cum Domnul Hristos S-a coborât și a făcut-o.

În acest an, în Săptămâna Pătimirilor au venit la biserică la Denii parcă mai mulți credincioși ca niciodată. Foamea și setea de Dumnezeu? Ceea ce m-a impresionat a fost mulțimea tinerilor și a copiilor, semn că Dumnezeu ne cheamă tainic spre El și că mai există o speranță de salvare a neamului nostru.

În Duminica Învierii, Domnul le-a întâmpinat pe mironosițe la mormânt cu cuvintele „Bucurați-vă!”. Ele erau întristate de moarte, plânse, îndurerate peste fire. Când nu mai era nicio lumină, iată că Domnul le spune „Bucurați-vă!”. Să ne bucurăm și noi, mai ales în necazuri, căci alături de noi, în fiecare clipă, este Domnul care nu ne lasă să pierim. Să-L purtăm și noi în gând și inimă, să-L facem partaș vieții noastre de familie. Să strigăm la El când suntem la capătul puterilor! Să fim, cu arme și bagaje, în Biserica Sa. Adică total. Căci numai aceasta este salvarea noastră. Ca persoane și ca neam. ✝

Maria Buleu